

Převlíkli kabáty. Jsou tady dodnes. Studená sprcha od Ivana Vyskočila

parlamentnilisty.cz/arena/monitor/Prevlikli-kabaty-Jsou-tady-dodnes-Studena-sprcha-od-Ivana-Vyskocila-764945

David Hora

Jak prožívali 17. listopad 1989? A jak hodnotí porevoluční léta“ Nejen na to jsme se zeptali známých osobností. „Co chcete slavit?“ zaznělo například...

Prdlajs! Žádná Sametová revoluce to nebyla... A „student Šmíd“...?

„Jak jsem já prožíval listopad 89? Já jsem v té době samozřejmě byl nadšený, protože jsem si myslel, že to, co nás na tom minulém režimu štválo, že se toho zbavíme. Ovšem to jsem byl opravdový snílek. Toho jsme se nezbavili. Hlavně jsme se nezbavili toho, co nás na minulém režimu štválo nejvíc, a to takoví ti nařvaní funkcionáři a takoví ti nařvanci, kteří z toho měli jen to dobrý,“ hodnotí herec a člen Klubu 2019 **Ivan Vyskočil** a podotýká. „V podstatě takové ty pravověrné komunisty, kteří věřili té myšlence, tak ty oni naprosto převálcovali, stali se z nich mocipáni a ti jen převlíkli kabáty a jsou tady dodnes. A na převlíkače kabátů jsem já dodnes alergický a je mi dokonce líto, že jsem jim k tomu převlíkání kabátů nějak pomohl a naletěl jsem na to, co nám říkali, jako že je sametová revoluce. Prdlajs! Žádná sametová revoluce to nebyla. Bylo to připravený, nachystaný... Jak to dodnes vyplouvá pěkně na povrch,“ říká rázně herec a vysvětluje.

Psali jsme:

[Lenka Procházková: Můj 17. listopad. Naše děti tu vykradenou zemi postaví na nohy, pokud nepřijde válka](#)

„První pochybnosti jsem měl, když jsem se dozvěděl o mrtvém „studentu Šmídovi“, že ho vlastně dělal příslušník tajné policie Zifčák. No tak v tom případě každému je jasné, že to bylo úplně

jinak, než jsme si představovali. A jak dnes vyplouvá na povrch, jak ti funkcionáři SSM vedli ten průvod tam, kam ho měli zavést... Takže, že jsem tehdy byl nadšenej, tak dlouho, že jsem si dokonce myslel, že náš kamarád a náš člověk od divadla Václav Havel, že se konečně stal spravedlivým prezidentem, než jsem pochopil, že to byl také nastrčený místodržící..." kroutí hlavou herec.

„A dnes je to svým způsobem horší, než to bylo. Protože dřív tam byly věci jasné, člověk jasně věděl, co může, a co nemůže. A nakonec jsme jako republika na tom nebyli špatně. Vyráběli jsme v podstatě od jehly až po zařízení pro jaderné elektrárny. Dneska nám nepatří nic, všechno prodali, zničili. Zetor je zavřený. Prostě jsme jenom vycucávaná kolonie a nepatří nám tady pomalu už ani nos mezi očima,“ uzavírá neradostně a ještě dodává. „Tak co chcete slavit?“

Z bláta do srek. Nová totalita, rafinovaná...**

Vyjádřil se i Vyskočilův herecký kolega **Michal Gulyáš**. „Aktivní jsem byl už před revolucí. Povedlo se mi prosadit můj první divadelní text Prokletý básník už v roce 1988 na scénu divadla Příbram, kde jsem byl v angažmá jako herec, a v lednu po jeho premiéře se ukázalo, že je to v zásadě revoluční kousek, v němž prostřednictvím poezie a příběhu prokletého básníka ze středověku k divákovi promluvil hlas budoucích změn. V událostech samotných jsem pak byl lokálně velmi aktivní. Byl jsem mladý herec, začínající divadelní autor, měl jsem energie na rozdávání, toužil jsem po svobodě, jako většina z nás, tak jsem se přirozeně angažoval, aniž bych nad čímkoliv přemýšlel. Na tu dobu vzpomínám jako na něco úžasného i přesto, že dnes už mám dost informací o tom, jak hezky to bylo připraveno, kolik skupin bylo angažováno pro celý úkol převratu v budoucnu od sedmdesátých let, kdo byl nakonec vygenerován pro to, stát se převozníkem ze starého systému do toho nového. Nic to nemění na tom, že to bylo cosi, co mladší generace nemohou pochopit,“ říká Michal Gulyáš a popisuje.

„Spanilé jízdy do továren, shromáždění na náměstích, spánek maxim. dvě hodiny atd. Lidi se měli najednou rádi, byli jako jedno tělo, jedna krev, jedna idea. Popis detailní by byl na knihu. A co z toho zbylo?“ A hned také odpovídá. „Máme se přirozeně lépe, co se týče hmotných požitků, ale poslední tři roky se ukazuje velmi jasně, že jsme nic nevyhráli, jen jsme si připravili poločas pro další boj. Tentokrát bez mladých. Ti nevědí, co se děje, a mnoho středně generačních si v tomhle sajrajtů dokonce libuje a nosí růžové brýle, protože se zatím mají dobře,“ pokyvuje a dodává. „Jsem kritikem poměrů skrze satiru, kterou píšu a interpretuji, takže to je můj pohled na tu strašnou nedostatečnost, která k nám přichází směrem od EU a všech západních výmyslů, co ničí naši ekonomiku, sociálně společenskou atmosféru, potažmo svobodu. A právě EU v podobě, jak existuje a funguje/nefunguje, stala se sestrou bývalého RVHP. Takže, z bláta do sraček. Nová totalita, rafinovaná, v pouťovém hávu, tak aby nebylo vidět zlo, slyšet zlo. Málokdo z neinformovaných tohle pochopí. Sjezd do hlubin temnověku. V Evropě určitě,“ pokyvuje Michal Gulyáš.

Mnoho nenaplněných slov a v podstatě i podvodů na celé veřejnosti...

„17. listopad 1989, tedy sametovou revoluci, jsem prožíval s velkým očekáváním o naplnění ideálů demokracie. Všechno člověk prožíval tak nějak srdcem. Vzpomínám si, jak jsem z Prahy následující dny hned vezl mnoho tiskovin a rozdával lidem u nás doma. Lidé táhli za jeden provaz, lidově řečeno, a těšili jsme se z každého posunu i později k tomu, že budou zase první svobodné volby. Docela jsem toto období prožíval aktivně a byl radostný a šťastný,“ říká producent a hudební promotér **Aleš Trdla** a dodává.

„Žel brzy člověk najednou vystřízlivěl a viděl mnoho nenaplněných slov a v podstatě i podvodů na celé veřejnosti. To, že byly některé kroky domluvené předem, se dnes asi už také ví. Například Václav Havel v listopadových dnech na náměstích říkal, že vystoupíme z Varšavské smlouvy a už nikdy do žádného paktu nevstoupíme. Byl

nám předkládán vzor švédského socialismu atd. Ale po čase přišel náš vstup do NATO a jiných struktur a vše začalo být dost vzdálené tomu, co si první politici po roce 1989 vlastně vytyčili,“ vzpomíná producent a pokračuje.

„A dnes? To už je totální rozpad všeho. Manipulace s veřejným míněním. Manipulace člověka k tomu, co si má myslet a co má říkat. V jádru stejné jako za doby komunismu. Co k tomu říci? Někdy je mi velmi ouvej, ouvej, protože pokud jsi svůj, používáš svůj mozek, máš svůj názor na cokoli, potom jsi hned nálepkován tím či oním a navíc i skoro perzekvován, jen proto, že máš opačný názor, vidíš to tedy jinak. V podstatě se vracíme k totalitní minulosti, kdy byl člověk nucen sdílet jen ten jeden oficiální názor a mnohdy se tedy přetvařovat. Docela rád bych jednou žil ve svobodné zemi, opravdu svobodné, kdy mohu v poklidu zveřejnit svůj postoj k čemukoli a nebýt za to urážen, ponižován a mnohde na pracovištích dehonestován nebo dokonce z pracovního poměru propuštěn. Je mi to líto, že nakonec člověk v podstatě nemá co slavit, ať si naši politici říkají co chtějí. Fráze ústavních činitelů v tento státní svátek vůbec neposlouchám, protože by mi bylo skoro na blití. Bohužel. Tak raději jdu na procházku přírodou a hovořím se svým ‚Bohem‘,“ uzavírá Aleš Trdla.

Psali jsme:

Líbil se Vám tento článek?

Nezávislost naší redakce můžete podpořit peněžitým darem v jakékoliv výši bankovním převodem na účet:

131-981500247/0100

QR kód obsahuje údaje k platbě, výši částky si určete sami.

Jste politik? Zveřejněte bez redakčních úprav vše, co chcete. Zaregistrujte se [ZDE](#).

